

TUULA KALLIONIEMI

ONNEN- KUUKKELI

ILOISIA ELÄINSATUJA

KUVITUS
SAARA SÖDERLUND

HELSINGISSÄ KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ OTAVA

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Ketunhäntä kainalossa

Citykettu oli käynyt vierailulla metsässä asustavan serkkunsa luona. Oi oi, miten hankalaa metsässä olikaan! Ateria täytyi pyydystää itse. Piti väijyä, hiipiä ja metsästää. Piti jopa omin käpälin kaivaa pesäkolo, ellei sattunut löytämään mäyrän kaivamaa onkaloa, johon majoittua.

Ei, citykettu ei kettuserkun vieraana kauan viihtynyt.

Cityketun mielestä myös serkun kannatti harkita kaupunkiin muuttamista. Marketin takapihan roskiksilla oli ruhtinaallisesti ruokaa. Ja jos nyt vauhtia kaipasi, citykaneja saattoi kyllä jahdata aikansa kuluksi.

Ketun mielestä kaupunki alkoi kuulostaa houkuttavalta. Se oli koko ikänsä pysytellyt metsikössä ja kuvitellut elonsa täydelliseksi.

Citykettu odotti serkkuaan pikatien varren horsmikossa. Autoja sujahteli tiellä molempiin suuntiin, mutta alikulkutunnelin kautta pääsi turvallisesti cityketun asuinalueelle.

Matkalla poikettiin valtavan konserttitalon pihalle. Sisältä kantautui viulunsoittoa. Kettu aivan hal-
tioitui. Se olisi halunnut jäädä kuu-
lolle, mutta serkku pinkoi jo mausteisten
paperitollojen ja puoliksi pureskeltujen,
huumaavasti tuoksuvien hampurilaisten
perässä.

Cityketun mukaan ihmiset olivat ihan mahtavia helpottaessaan eläin-
ten olemista nakkaamalla kaikenlaisia herkkuja pitkin ja poikin. Tarvitsi
vain napata.

Kettu kiljahti kauhusta saatuaan suuhunsa tulisen pepperonin.

Citykettua nauratti tollo maalaisserkku.

Ketut luikkivat marketin takapihalle. Siellä oli murkinaa! Rotat ja varik-
set olivat ehtineet apajille. Ne olivat levitelleet herkut pitkin asvalttia.

Serkku oli pyörällä päästään. Sen vatsa pullotti jo niin, että kivisti.

Citykettu neuvoi latkimaan palanpainikkeeksi vettä lätäköstä. Ei aut-
tanut muu kuin noudattaa neuvoa, vaikka harmaa kuralammikko oli kyllä
kaukana metsän raikkaasta purosta.

Kesken kaiken pihaan ajoi auto, josta harppasi vihainen vartija.

Citykettu hoputti hätääntyneenä serkkuaan pinkomaan pakoon
vartijaa.

Pako päättyi vasta laitakaupungilla, jota reunustivat pienet,
vanhat omakotitalot.

Ketun olo helpottui. Tuoksui melkein metsälle. Oli hiljaista ja rauhallista. Vain yhden mökin ikkunasta kajasti valo.

Pyykkinarulla liehui kirjavia mekkoja ja valkoisia paitoja. Citykettu nykäisi kirjavan vaatteiden alas. Hetkeen ei näkynyt muuta kuin hännänpää.

Kettu seurasi kauhistuneena, miten serkku hiipi kukkamekko naamionaan kohti aidattua kanakoppia. Tottuneesti se kuopaisi maata verkkoaidan viereltä ja katosi sisäpuolelle.

Kopista alkoi kuulua yltyvää kotkotusta.

Kyllä kettukin kanat tunsi. Se odotti sydän pamppaillen mehevää paistia.

Samassa mökin ovi aukesi, ja pihaan ryntäsi ukkeli paitasillaan.

- Riivatun repolainen! ukkeli karjui ja tarttui haravaan, kun ei parempaakaan asetta löytänyt.

Citykettu pakeni ulos kanalan avoimesta portista ilman saalista.

Ukkeli lakkasi huitomasta haravalla ja purskahti nauruun.

- Äkkiä puhelin! hän huusi portaille kiirehtineelle vaimolleen.

Nainen säntäsi sisään ja palasi puhelimen kameraa viritellen.

Mutta kettuserkukset olivat jo kaukana.

Kameraan tallentui ainoastaan kuva kukkamekkoisesta hahmosta, jonka hihasta pilkisti ketun häntä.

Tovin etsimisen jälkeen mekko löytyi likeisestä vatukosta melko ryvettyneenä.

Citykettu pinkoi minkä koivista lähti, kunnes saattoi taas hengähtää omilla kotikulmillaan.

Kun se katsoi taakseen, ei serkusta näkynyt valkoista hännänpäätäkään.

Serkku oli jo kaukana, turvallisessa kotimetsässään. Se latki sydämensä kyllyydestä raikasta vettä purosta. Enää milloinkaan se ei hiippaillut likeläkään kaupunkia.

